

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Waltrové a soudců Mgr. Diany Vebrové a Mgr. Josefa Berky ve věci

žalobce: **Ing. Lee Louda, Ph.D.**
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

proti

žalovaným: **1. Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

2. Finanční úřad pro hlavní město Prahu
sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

3. Specializovaný finanční úřad
sídlem nábr. Kpt. Jaroše 1000/7, 170 00 Praha 7

o odpůrčí žalobě

vedené před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2315/2017 v insolvenčním řízení dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s. vedeném před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016

o odvolání žalobce, žalovaného 2. a žalovaného 3. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2018 č. j. 32 ICm 2315/2017-77 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění doplňujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2019 č. j. 32 ICm 2315/2017-121 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2018 č. j. 32 ICm 2315/2017-77 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 15. 1. 2019 č. j. 32 ICm 2315/2017-121 (KSOS 25 INS 10525/2016), se ve výrocích III. až IX. a ve výrocích XII. až XVIII. **mění** takto:

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 14 703 820 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 14 703 820 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 564 879 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 564 879 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 300 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 300 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 6 703 726 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1686578329/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 6 703 726 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 704 840 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 5647022/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 704 840 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 433 323 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1650748349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 552 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1650748349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 552 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 8 135 450 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8 135 450 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 095 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 007720-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 095 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 534 053 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 534 053 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 740 436 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1727047349/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 740 436 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2 455 828 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1686578329/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2 455 828 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 293 240 Kč dne 26. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1641387369/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 293 240 Kč.

- Určuje se, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 035 087 Kč dne 24. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice OKD, a. s., č. ú. 1720679319/0800 na účet žalovaného 1. č. ú. 000713-

0077621761/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné; žalovanému 1. se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 035 087 Kč.

II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2018 č. j. 32 ICm 2315/2017-77 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 15. 1. 2019 č. j. 32 ICm 2315/2017-121 (KSOS 25 INS 10525/2016), se ve výrocích I. až IV. doplňujícího rozsudku **potvrzuje**.

III. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2018 č. j. 32 ICm 2315/2017-77 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 15. 1. 2019 č. j. 32 ICm 2315/2017-121 (KSOS 25 INS 10525/2016), se ve výrocích I., II., X., XI. **zrušuje** a v tomto rozsahu se řízení **zastavuje**.

IV. Odvolání žalovaných 2. a 3. se **odmítají**.

V. Žalovaný 1. je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 32 456 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 11 647 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobce.

VI. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 2. a 3. nemá žádný právo na náhradu nákladů řízení v obou stupních.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně pod výroky I., II., X. a XI. zamítl žalobu na určení, že peněžitě plnění ve výši 1 264 678 Kč, 6 030 Kč, 2 751 707 Kč a 2 025 Kč, které zaplatila dlužnice 26. 5. 2016 v prvních dvou případech žalovanému 2. a v druhých dvou případech žalovanému 3., je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a že se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice uvedené částky do 3 dnů od právní moci rozsudku. Dále pod výroky III., IV., V., VII., XII., XIII., XIV., XV. a XVIII. zamítl žalobu na určení, že poskytnutí peněžitého plnění dlužnicí dne 24. 5. 2016 ve výši 14 703 820 Kč, 2 564 879 Kč, 300 Kč, 1 704 840 Kč, 8 135 450 Kč, 1 095 Kč, 2 534 053 Kč, 740 436 Kč a 1 035 087 Kč je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a že se ukládá žalovanému 1. zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do 3 dnů od právní moci rozsudku tyto částky. Pod výroky VI., VIII., IX., XVI. a XVII. zamítl žalobu na určení, že poskytnutí peněžitého plnění dlužnicí žalovanému 1. ve výši 6 703 726 Kč, 1 433 323 Kč, 552 Kč, 2 455 828 Kč a 293 240 Kč dne 26. 5. 2016 je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a že se žalovanému 1. ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do 3 dnů od právní moci rozsudku tyto částky. Pod výrokem XIX. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Doplňujícím rozsudkem ze dne 15. 1. 2019 soud prvního stupně pod výroky I., II., III. a IV. zamítl žalobu na určení, že poskytnutí peněžitého plnění dlužnicí žalovanému 1. dne 26. 5. 2016 ve výši 1 264 678 Kč, 6 030 Kč, 2 751 707 Kč a 2 025 Kč je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a že se žalovanému 1. ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do 3 dnů od právní

moci rozsudku uvedené částky. Pod výrokem V. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení vzniklých v souvislosti s vydáním doplňujícího rozsudku.

3. Na odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobou z 5. 5. 2017 se žalobce domáhal určení toho, že označená peněžitá plnění poskytnutá dlužnicí na účet žalovaného 1. jsou vůči věřitelům dlužnice neúčinná, a domáhal se toho, aby žalovanému 1. byla uložena povinnost zaplatit žalobci do majetkové podstaty částku odpovídající těmto peněžitým plněním. Žalobce v žalobě tvrdil, že dlužnice po zahájení insolvenčního řízení zaplatila žalovanému 1. zálohy daně z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016, a to v rozporu s ustanovením § 111 I. Z. Od počátku bylo patrné, jaká bude výše daně, proto mohla dlužnice zúčtovat a zúčtovat k těmto dnem, což v případě mzdy za měsíc duben 2016 je den 4. 5. 2016. Zálohy byly zúčtovány před rozhodnutím o úpadku dlužnice, proto se nejedná o pohledávky za majetkovou podstatou. Zaplacené finanční prostředky byly v majetkové podstatě dlužnice, dlužnice s nimi mohla nakládat. Pokud by dlužnice zálohy na daň neuhradila, nedopustila by se trestného činu dle ustanovení § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, neboť by nejednala protiprávně, ale v souladu s ustanovením § 111 I. Z. Nejedná se přitom o žádnou z výjimek zakotvených v ustanovení § 111 odst. 2 I. Z. Žalovaný 1. tvrdil, že ke vzniku daňové povinnosti dlužnice srazit a odvést zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti došlo až po prohlášení úpadku dlužnice. Proto byly tyto pohledávky zaplacený v souladu s insolvenčním zákonem. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že se nejednalo o pohledávky za majetkovou podstatou, tvrdil, že dlužnice tyto pohledávky platila v souladu s ustanovením § 111 odst. 2 věty první I. Z., neboť se jednalo o povinnost stanovenou zvláštním zákonem. Žalovaný 1. také namítal, že není ve vztahu k platbám specifikovaným v petitu žaloby pod body I., II., X. a XI. pasivně legitimován, neboť tyto peněžní prostředky dlužnice poukázala v případě plateb uvedených pod bodem I. a II. na účet Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a v případech plateb uvedených pod body X. a XI. žaloby Specializovanému finančnímu úřadu. V případě plateb specifikovaných v petitu žaloby pod výroky III. a IV. neunesl žalobce břemeno důkazní, neboť nepřiložil žádný důkaz, který by prokazoval, kdy došlo ke vzniku příslušné daňové povinnosti. Důkazy předložené žalobcem prokazují pouze zúčtování mezd v účetnictví dlužnice, nikoli však, kdy došlo ke zúčtování úhrnu příjmů ve smyslu ustanovení § 38a odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Žalovaný 1. zdůraznil, že samotný charakter povinností dlužnice a následek jejího nesplnění vylučují, že by se mohlo jednat o neúčinné právní úkony, když jinak by se dopustila dlužnice trestného činu neodvedení sražené daně dle § 241 trestního zákona. Žalovaný 2. a žalovaný 3. tvrdili, že nejsou v řízení pasivně legitimováni, když žalobce v žalobě označil jako žalovaného pouze žalovaného 1., nenavrhl, aby bylo rozhodnuto o přistoupení žalovaných 2. a 3. Odpůrčí nárok žalobce vůči žalovaným 2. a 3. navíc zanikl v důsledku uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 239 odst. 3 I. Z. Soud prvního stupně provedl ve věci dokazování, ze kterého učinil skutková zjištění, tak jak je uvedeno pod body 6., 8. a 9. odvoláním napadeného rozsudku, pod bodem 10. rozsudku zdůvodnil, které důkazy neprovedl z důvodu jejich nadbytečnosti. Z hlediska skutkového stavu pak soud prvního stupně uzavřel, že 24. 5. 2016 poukázala dlužnice na bankovní účty žalovaného 1. peněžní prostředky ve výši 31 419 960 Kč a dne 26. 5. 2016 peněžní prostředky ve výši 10 886 669 Kč, na bankovní účty žalovaného 2. poukázala peněžní prostředky ve výši 1 270 708 Kč a na bankovní účty žalovaného 3. peněžní prostředky ve výši 2 753 732 Kč. Jednalo se o zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti zaměstnanců dlužnice za měsíc duben 2016, když k zúčtování těchto záloh došlo 6. 5. 2016. Mzdy zaměstnancům za měsíc duben 2016 byly vyplaceny. Dne 3. 5. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení dlužnice, žalobce byl ustaven insolvenčním správcem a úpadek dlužnice byl zjištěn insolvenčním soudem 9. 5. 2016 a dne 12. 8. 2016 bylo

soudem potvrzeno usnesení schůze věřitelů, kterým byla povolena reorganizace dlužnice. Žaloba byla podána žalobcem u soudu 9. 5. 2017.

4. Po právní stránce soud prvního stupně vyhodnotil, že odpůřčí žaloba byla žalobcem jako insolvenčním správcem dlužnice jako osobou oprávněnou podána 9. 5. 2017, tedy ve lhůtě 1 roku od zjištění úpadku dlužnice (9. 5. 2016) v souladu s ustanovením § 239 odst. 1 věty první a odst. 3 I. Z. a žaloba je přípustná. K pasivní legitimaci žalovaných odkázal soud prvního stupně na § 7 I. Z. a § 19 a 21a o. s. ř. Dále poukázal na § 1 odst. 2 zákona č. 456/2001 Sb., § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. a § 10 odst. 3 téhož zákona. Uzavřel, že finanční úřady jsou orgány finanční správy České republiky a správní úřady a jsou dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. organizačními složkami státu, nejsou sice právními osobami, ale mají oprávnění v mezích své působnosti vystupovat v občanském soudním řízení za stát, je jim tak přiznána způsobilost být účastníky občanského soudního řízení ve smyslu ustanovení § 19 části věty za středníkem o. s. ř. ve věcech správy daní. Ve sporech a jiných právních věcech týkajících se daňových pohledávek je tedy legitimována jak Česká republika, za niž před soudem jedná příslušná organizační složka státu, nebo v případech stanovených zákonem Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (§ 21a o. s. ř.) i příslušný finanční úřad, kterému je pro tento účel přiznána způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 26. 5. 2015 sp. zn. 21 Cdo 5271/2014 a ze dne 19. 2. 2013 sp. zn. 21 Cdo 2138/2011). Soud prvního stupně poukázal na to, že byl povinen zjistit, která z organizačních složek je podle zákona č. 201/2002 Sb. nebo zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, příslušná vystupovat za stát v konkrétním sporu a tuto organizační složku přibrat (pokud se ho již neúčastní) do řízení, aniž by o tom vydával rozhodnutí, s tím, že závěr soudu se projeví v tom, že s určitou organizační složkou státu přestane jednat a začne jednat s jinou organizační složkou, která je příslušná za stát vystupovat. Otázka, která organizační složka státu má za něj s ohledem na obsah a povahu sporu nebo jiné právní věci vystupovat před soudem, není otázkou věcné legitimace. Případný chybný závěr soudu o této otázce se projeví jako vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005). Soud prvního stupně uzavřel, že vzhledem k tomu, že žalobce označil v žalobě jako žalovaného pouze žalovaného 1., soud v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR z 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005, aniž by vydával rozhodnutí, přibral žalovaného 2. a 3. do řízení, neboť platby specifikované ve výroku rozhodnutí I. a II. byly provedeny ve prospěch Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a platby pod výroky X. a XI. byly provedeny ve prospěch Specializovaného finančního úřadu – žalovaného 3. Soud prvního stupně dále s poukazem na ustanovení § 168 I. Z. a ustanovení § 38h zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, uzavřel, že pohledávky žalovaných nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou dle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) I. Z., neboť vznikly před rozhodnutím o úpadku dlužnice, když v případě záloh na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti zaměstnanců dlužnice za období dubna 2016 došlo k zúčtování úhrnu příjmů ze závislé činnosti zaměstnanců podle § 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů dne 6. 5. 2016, tedy před rozhodnutím o úpadku dlužnice, které bylo insolvenčním soudem vydáno až dne 9. 5. 2016. Soud prvního stupně poté, co vyhodnotil, že předmětné právní úkony dlužnice jsou úkony platnými, se zabýval neúčinností těchto právních úkonů. Soud prvního stupně uzavřel, že povinnost platit daň z příjmů ze závislé činnosti vzniká zaměstnancům ze zákona a odvádí ji zaměstnavatel za své zaměstnance ve formě záloh. Zákon o daních z příjmů jasně rozlišuje, kdo je poplatníkem a kdo plátcem daní z příjmů ze závislé činnosti. Poplatníky jsou zaměstnanci a zaměstnavatel jako plátec daně je povinen v souladu s ustanovením § 38h zákona o daních z příjmů srazit zálohu při výplatě mzdy zaměstnanci bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí, a odvést úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň srazeny, nejpozději do 20. dne kalendářního

měsíce, v němž povinnost srazit zálohy na daň vznikla, správci daně. Soud uzavřel, že zaměstnavatel tak odvádí zálohy, které jsou povinny platit zaměstnanci srážkou z hrubé mzdy zaměstnanců. Uvedl, že zaměstnavatel působí pouze jako tzv. „zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby záloh odvedeny příslušnému správci daně, a proto peněžní prostředky odvedené dlužníci na účet žalovaných nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž příjmu (hrubé mzdy) byly zálohy na daň sraženy a následně strženy. Uzavřel, že pohledávky žalovaných představující zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti placené zaměstnanci prostřednictvím zaměstnavatele jako zúčtovacího místa vznikly žalovaným za zaměstnanci dlužníka, nikoliv za zaměstnavatelem, tedy za dlužníci. Uvedl, že tyto zálohy, které strhl zaměstnavatel z příjmů (hrubé mzdy) zaměstnance a odvedl správci daně, tvoří aktiva patřící do majetkové podstaty dlužnice, ale že se jedná o část hrubé mzdy zaměstnance, a logicky tedy nemohlo dojít odvozem těchto záloh k poškození věřitelů dlužnice a dlužnice jejich odvedením žádného věřitele nepoškodila, žádného ani nezvýhodnila oproti jiným věřitelům, když se nejednalo o majetek patřící do aktiv majetkové podstaty dlužnice. Dále soud prvního stupně zdůvodnil, že dle jeho názoru argumentace žalobce rozhodnutími Nejvyššího soudu sen. zn. 29 Cdo 1005/2013 a 21 Cdo 1219/2006 je nepřipadná z hlediska neúčinných právních úkonů, když v těchto rozhodnutích se zabýval Nejvyšší soud charakterem peněz jako věcí druhově určených a dále pak tím, kdo je majitelem peněžních prostředků uložených na bankovním účtu. Stejně tak uzavřel, že není možno se v přezkoumávané věci dovolávat se aplikace rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 102 VSPH 853/2016 a 104 VSPH 791/2016, která jsou po skutkové stránce dle soudu prvního stupně odlišná, když se v nich jednalo o dlužníka, jehož úpadek byl řešen konkursem, a pojistné bylo odvedeno, přestože nebyly vyplaceny mzdy, a v majetkové podstatě nebyl dostatek finančních prostředků. Vrchní soudy se nezabývaly tím, že speciální zákony rozlišují, kdo je poplatníkem pojistného (zaměstnanec) a kdo je plátcem pojistného (zaměstnavatel) a z jakých peněžních prostředků je pojistné hrazeno (zúčtovaná mzda zaměstnance). V projednávané věci totiž došlo odvedením záloh ke splnění povinnosti zaměstnance vůči správci daně, jenž je pouze plněna prostřednictvím zaměstnavatele, nikoliv k uspokojení pohledávky správce daně vůči dlužníci, a proto nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužnice. Protože napadené úkony dle soudu prvního stupně nemohou být úkony neúčinnými, když se odvedené peněžní prostředky nemohly stát součástí aktiv dlužnice a nemohlo dojít k poškození věřitelů dlužnice, žalobu zamítl. Úspěšní žalovaní se vzdali práva na náhradu nákladů řízení, proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 163 I. Z., § 142 odst. 1 o. s. ř.).

5. Na odůvodnění doplňujícího rozsudku soud prvního stupně uvedl, že byl zavázán právním názorem odvolacího soudu, že dosud nevyčerpal celý předmět řízení, když nerozhodl o celém petitu žaloby uvedeném žalobcem pod body I., II., X. a XI. Proto doplnil svůj rozsudek podle ustanovení § 222 odst. 2 o. s. ř. Zdůvodnil, že žalobce označil v žalobě jako žalovaného pouze žalovaného 1. a že on v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR z 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005 přibral žalovaného 2. a 3. do řízení, když platby označené ve výroku pod I. a II. byly provedeny ve prospěch Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a platby pod výroky X. a XI. byly provedeny ve prospěch žalovaného 3. – Specializovaného finančního úřadu. Dále zdůvodnil, že ze seznamu čísel bankovních účtů finančních úřadů zjistil čísla účtů všech žalovaných, zjistil, na které účty dlužnice po zahájení insolvenčního řízení zálohy na daň z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016 zaplatila. Dospěl k závěru, že žalovaný 1. není ve sporu v rozsahu těchto navrhovaných výroků pasivně věcně legitimován, neboť dlužnice peněžní prostředky ve výši 1 270 708 Kč poukázala na bankovní účet žalovaného 2. (č. účtu 000713-0077628031/0710) a peněžní prostředky v celkové výši 2 753 732 Kč poukázala na účet

žalovaného 3. (č. účtu 000713-0077620021/0710). Proto soud prvního stupně návrh žalobce, kterým se domáhal, aby bylo určeno, že poskytnutí peněžitého plnění dne 26. 5. 2016 ve výši 1 264 678 Kč dlužníci na účet žalovaného 1. je vůči věřitelům dlužnice neúčinné, a aby bylo žalovanému 1. uloženo zaplatit tuto částku do majetkové podstaty dlužnice, zamítl. Pokud jde o náklady řízení, uvedl, že rozhoduje pouze ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 1. s tím, že žalovaný 1. byl úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak podle obsahu spisu mu náklady spojené s vydáním doplňujícího rozsudku nevznikly.

6. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího rozsudku napadl včasným odvoláním žalobce a dále rozsudek napadli odvoláním žalovaný 2. a žalovaný 3.
7. Žalobce napadl rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Zdůraznil, že k důkazu bylo čteno i vyjádření společnosti BDO Audit s. r. o., v němž auditor dlužnice potvrdil tvrzení žalobce, že úhrn příjmů ze závislé činnosti byl dlužníci zaúčtován dne 6. 5. 2016, čímž došlo k zúčtování mezd za duben 2016, a v tento den tak pohledávky žalovaných vznikly, což bylo před vydáním rozhodnutí o úpadku. Soud prvního stupně správně zjistil, že pohledávky žalovaných nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou dle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona (zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, dále jen „I. Z.“), neboť vznikly před rozhodnutím o úpadku dlužnice. Dlužnice tak uhradila z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení pohledávky žalovaných, které vznikly před zjištěním úpadku, a toto jednání zakazuje ustanovení § 111 odst. 1 I. Z., pokud nestanoví I. Z. jinak, tedy hradit lze pouze v rozsahu a za podmínek stanovených právě I. Z. Přitom tyto platby nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 I. Z.). Pohledávky za majetkovou podstatou vyjmenovává insolvenční zákon v ustanovení § 168 I. Z., přičemž daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření jsou pohledávkami za podstatou výlučně tehdy, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku. Proto jsou tyto platby v souladu s ustanovením § 111 odst. 3 I. Z. vůči věřitelům dlužnice neúčinné. Proto se žalobce domáhal žalobou dle § 235 odst. 2 I. Z. určení těchto plateb jako právních úkonů (jednání) vůči věřitelům dlužnice neúčinných a dále se domáhal ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 I. Z. toho, aby žalovaní byli povinni vrátit peněžité plnění, které bylo na základě těchto plateb poskytnuto. Žalobce zdůraznil, že Krajský soud v Ostravě nesprávně věc právně posoudil, když vyšel z toho, že a) peněžní prostředky na účtu dlužnice nebyly součástí její majetkové podstaty, ale že se jednalo o peněžní prostředky zaměstnanců, b) že pohledávka správce daně představující zálohu na daň z příjmu hrazenou ze mzdy zaměstnanců dlužnice vznikla finančním úřadům za zaměstnanci, že tedy správce daně je věřitelem zaměstnanců a nikoliv dlužnice, a c) že skutkové okolnosti rozsudků Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 a sp. zn. 102 VSPH 791/2016 byly údajně zcela rozdílné. Mimoto vytýkal žalobce rozsudku soudu prvního stupně, že je nepřezkoumatelný, neboť se s řadou argumentů žalobce vůbec nevypořádal. Zdůraznil, že v označených rozsudcích Vrchního soudu v Praze se jednalo o dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance dlužnice za měsíc květen 2014, a že šlo tedy o naprosto obdobnou situaci jako v přezkoumávané věci, a zdůvodnil, proč má za to, že jeho odkaz na tuto judikaturu byl zcela případný. K argumentaci soudu prvního stupně o tom, že pohledávka z titulu zálohy na daň z příjmu vznikla žalovaným vůči zaměstnancům dlužnice, nikoli vůči dlužnici žalobce zdůraznil, že i zde se jedná o nesprávné právní posouzení věci. Žádný zákon nestanoví, že by tyto prostředky nebyly v majetku a v dispozici zaměstnavatele. K této úvaze odkázal žalobce na citovanou judikaturu Vrchního soudu v Praze. Zdůraznil, že i prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele. Zaměstnanec má za zaměstnavatelem pohledávku na zaplacení mzdy a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek. Stejně tak má

správce daně pohledávku za zaměstnavatelem (od 1. dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči správci daně. Logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je dlužnice, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na daň z příjmů za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či správce daně). Žalobce zdůraznil, že strany učinily nesporným, že odporované platby byly učiněny z bankovního účtu dlužnice, jak je tvrzeno v žalobě u každé platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalovaných učiněna nespornými. Proto je třeba zdůraznit, že platby nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců, nýbrž z prostředků dlužnice a jedná se o majetek, který až do provedení plateb nebyl oddělen z majetkové podstaty dlužnice. Dále se žalobce zabýval zevrubně povahou prostředků uložených na bankovních účtech a k tomu odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího soudu ČR podle které je podstatná skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jedině on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu, a dále pokud jde o dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, když podle závěrů Nejvyššího soudu ČR peněžní ústav je povinen podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám (rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 18. 10. 2007 sp. zn. 21 Cdo 1219/2006 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 10. 11. 2014 sp. zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 50/2006). Uhrazením plateb došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalovaných, a pohledávka dlužnice za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Nelze proto dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu dlužnice za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců. Odlišný závěr by dle žalobce nebyl dán ani v případě, že by byly platby uhrazeny v hotovosti. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 13. 12. 2005 sp. zn. 29 Odo 1005/2003. Tuto argumentaci žalobce uzavřel tak, že je zřejmé, že peněžní prostředky zaplacené dlužnicí na účet žalovaných nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak dovozuje soud prvního stupně), ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty dlužnice. Žalobce také odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci z 28. 3. 2018 sp. zn. 14 VSOL 50/2018, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně – Krajského soudu v Ostravě, který rozhodl se stejnými argumenty pro zatím všechny odpůrci žaloby podané na velmi podobném skutkovém základě. Zdůraznil, že argumentace Vrchního soudu v Olomouci v tomto rozhodnutí je plně použitelná i na přezkoumávanou věc. Žalobce uvedl, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, ale skutkový stav byl ze strany soudu prvního stupně zjištěn správně a je mezi stranami nesporným, a proto jsou splněny podmínky pro změnu odvoláním napadeného rozsudku tak, aby žalobě bylo vyhověno, a to ve výrocích III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII. a XVIII., proti žalovanému 1., ve výrocích I. a II. proti žalovanému 2. a ve výrocích X. a XI. proti žalovanému 3. a aby byli žalovaní zavázáni zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

8. V odvolání proti doplňujícímu rozsudku soudu prvního stupně, který rovněž napadl žalobce v celém rozsahu odvoláním, uvedl, že doplňujícím rozsudkem bylo rozhodnuto o části žalobního petitu vůči žalovanému 1., a protože doplňující rozsudek doplňuje původní rozsudek, který je založen na nesprávném právním posouzení věci, podává odvolání i proti tomuto doplňujícímu rozsudku, a to z obdobných důvodů, z jakých bylo podáno odvolání proti samotnému rozsudku. Navrhl, aby doplňující rozsudek byl změněn tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno.
9. Žalobce dále doplnil své odvolání o další odvolací důvod dle ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. a argumentoval tím, že soud prvního stupně byl nesprávně obsazen. Uvedl, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce dle rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě, a to po změně číslo 5. Dne 31. 5. 2016 byl přijat u Krajského soudu v Ostravě nový rozvrh práce soudu na rok 2016

(změna č. 5 Krajský soud v Ostravě Spr 1724/2016), čímž došlo ke změně rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2016. Insolvenční řízení dlužnice vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 bylo zahájeno insolvenčním návrhem dne 3. 5. 2016 a úpadek dlužnice byl prohlášen usnesením Krajského soudu v Ostravě dne 9. 5. 2016 a dne 31. 5. 2016 byla provedena změna rozvrhu práce, a to bez jakéhokoli vědomí o množství podaných žalob, které v dané době nemohly být vůbec podány. Tato změna rozvrhu práce stanovila, že „insolvenční incidenční spory se – vzhledem k trvale vysokému nápadu do insolvenčních oddělení vedoucímu k trvale vysokému počtu vyřizovaných věcí v těchto odděleních, a tedy k nemožnosti projednat v insolvenčních odděleních incidenční spory bez průtahů - přidělují do specializovaných oddělení incidenčních sporů, a to takto: a/ incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 se přidělují do oddělení 32 Icm.“ Krajský soud v Ostravě tedy reagoval na úpadek této dlužnice změnou rozvrhu práce, kdy veškeré incidenční spory byly odejmuty zákonnému soudci Mgr. Petru Kulovi v rozporu s ustanovením § 160 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona před nabytím účinnosti novely insolvenčního zákona č. 64/2017 Sb. a byly přiděleny do oddělení 32 Icm soudkyni JUDr. Simoně Pittermannové, a to v čase, kdy ještě nebyl zahájen jediný incidenční spor, který by odůvodňoval změnu rozvrhu práce v něm uvedenou, když v době přijetí této změny (31. 5. 2016) nedošlo ještě ani k přezkumnému řízení pohledávek věřitelů vůči dlužnici, ani nebyl znám počet incidenčních sporů. Žalobce dále argumentoval tím, že veškeré spory byly přiděleny JUDr. Pittermannové, přestože bylo zřejmé, že v rámci incidenčních sporů může být rozhodováno i o vztazích a pohledávkách v rámci skupiny NWR ultimátně vlastněných Zdeňkem Bakalou, které evidovali vůči dlužnici pohledávky řádově v miliardách Kč, přičemž právní zástupkyní společnosti NWR Zdeňka Bakaly byla JUDr. Petra Nováková, Ph.D., blízká rodinná přítelkyně oddělení 32 Icm soudkyně JUDr. Pittermannové. Dále žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR k prikazování incidenčních sporů jiným soudcům dle § 160 insolvenčního zákona, včetně disentančních stanovisek jednotlivých ústavních soudců. Uzavřel, že soud prvního stupně hrubě porušil procesní postup při přidělování incidenčních sporů soudkyni JUDr. Pittermannové, čímž bylo žalobci odňato právo na zákonného soudce i v tomto incidenčním sporu. Žalobce dále zdůraznil, že spory byly mimoto přiděleny JUDr. Pittermannové, dlouholeté přítelkyni advokátky osob, které insolvenční dlužnice způsobily, a přitom soudkyně JUDr. Pittermannová věděla, že její dlouholetá přítelkyně působila v OKD. K tomu odkázal na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 10. 2018 sp. zn. 32 Icm 2312/2017. Zdůraznil, že mohla věc řešit řada jiných soudců, kteří působí u Krajského soudu v Ostravě jako incidenční soudci. Přesto rozhoduje incidenční spory přítelkyně osoby, která sehrála svou roli v rámci insolvence OKD a zastupovala rozhodující hráče ve skupině NWR. Navrhl, aby s ohledem na to, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce, byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení tak, že věc bude přidělena jinému soudnímu oddělení v souladu s platným rozvrhem práce.

10. Žalovaní 2. a 3. podali zcela identické odvolání. Argumentovali tím, že žalobce určil v žalobě pouze žalovaného 1. a nikdy nenavrhl přistoupení dalších účastníků do řízení a přesto soud prvního stupně žalovaného 2. a 3. do řízení přibral a rozhodl vůči všem žalovaným odvoláním napadeným rozsudkem. Přitom žalovaní 2. a 3. sdělili soudu, že s účastí na řízení nesouhlasí. Ačkoli se žalovaní 2. a 3. ztotožňují s tím, že žaloba měla být zamítnuta, jsou přesvědčeni, že soud prvního stupně postupoval nesprávně, když je do řízení přibral jako další žalované. V tom spatřují naplnění odvolacích důvodů podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. c) a g) o. s. ř. Žalovaní 2. a 3. zdůraznili, že žalobce nikdy jako žalovanou neoznačil Českou republiku a otázka, která z organizačních složek státu byla ve věci příslušná rozhodovat, tak byla zjevně irrelevantní. Soud prvního stupně proto nesprávně aplikoval závěry Nejvyššího soudu ČR vyslovené

v rozhodnutí z 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005, neboť o Českou republiku ani její organizační složky zde vůbec nešlo, proto také nebylo možné, aby soud prvního stupně do řízení jakékoli organizační složky státu přibíral, neboť stát, tedy Česká republika, se řízení vůbec neúčastnil, když jej žalobce v žalobě jako žalovaného neoznačil. Soud prvního stupně samotnou Českou republiku v rozsudku ani neuvedl a v případech žalovaných uvedl identifikační číslo 72080043, které ale bylo přiděleno Generálnímu finančnímu ředitelství, když jednotlivé finanční úřady vlastní identifikační číslo nemají. Žalovaní 2. a 3. zdůraznili, že dle nich není lhostejno, zda je žalovanou přímo Česká republika, anebo konkrétní orgán veřejné moci, tedy správce daně – finanční úřad. Mají za to, že účastníkem občanského soudního řízení ve smyslu § 21a o. s. ř. bude Česká republika především v případech, kdy vystupovala jako účastník soukromo-hmotně-právních vztahů, tj. jako právnická osoba ve smyslu ustanovení § 21 občanského zákoníku či ustanovení § 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Žalovaní 2. a 3. dále uzavřeli, že i kdyby žalobce za žalovanou označil Českou republiku, pak by její příslušnou organizační složkou ve smyslu ustanovení § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. bylo Generální finanční ředitelství. Dle ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jsou totiž finanční úřady pro účely hospodaření s majetkem státu pouze vnitřními organizačními jednotkami Generálního finančního ředitelství. Potud by tedy bylo v předmětné věci za Českou republiku oprávněno jednat pouze Generální finanční ředitelství, nikoli finanční úřady. To je také důvod, proč jednotlivým finančním úřadům nebylo přiděleno identifikační číslo (§ 55 odst. 3 zákona č. 219/2000 Sb.). Dále žalovaní 2. a 3. uvedli, že kterýkoliv finanční úřad jako správce daně má dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech souvisejících se správou daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost. Na toto ustanovení navazuje i ustanovení § 19 a § 20 odst. 1 o. s. ř. Má-li tak finanční úřad coby správce daně způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení a s tím související procesní způsobilost, musí být považován za samostatného účastníka řízení. Finanční úřady ostatně běžně v souvislosti se správou daní vystupují jako samostatní účastníci nejenom v incidenčních sporech, ale i v řízeních o tzv. poddlužnicích či odpůrcích žalobách, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího soudu. Finanční úřady při správě daní vystupují jako orgány veřejné moci ve veřejnoprávních vztazích. Žalobce tedy mohl podat žalobu proti Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, pokud ale následně zjistil, že plnění, která v žalobě označil pořadovými čísly I., II., X. a XI., nebyla určena tomuto finančnímu úřadu, pak měl podat samostatnou žalobu proti jiným finančním úřadům nebo navrhnout vstup těchto finančních úřadů do řízení dle ustanovení § 92 odst. 1 o. s. ř. Bez toho nemohl soud prvního stupně jiné finanční úřady do řízení přibrat. Pokud žalobce setrval na tom, že žalovaným je pouze Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, ale plnění označená v žalobě pod č. I., II., X. a XI. nebyla určena tomuto žalovanému, pak měl soud ohledně těchto plnění žalobu zamítnout z důvodu absence věcné pasivní legitimace žalovaného 1. K přibrání žalovaného 2. a žalovaného 3. do řízení tak nebyl žádný důvod. Ačkoliv soud prvního stupně správně žalobu zamítl, nesprávně tak učinil za účasti dalších žalovaných. Žalovaní 2. a 3. navrhli proto odvolacímu soudu, aby odvoláním napadený rozsudek změnil tak, že z jeho výrokové části vypustí žalovaného 2. a žalovaného 3.

11. Žalovaný 1. se k odvolání žalobce a žalovaných 2. a 3. vyjádřil. Uvedl, že se zcela ztotožňuje s výrokem rozsudku, je přesvědčen, že zamítnutí žaloby bylo namístě, zároveň však, že k zamítnutí žaloby mělo dojít z jiných důvodů, ty však byly ze strany soudu prvního stupně zcela pominuty, případně po právní stránce nesprávně vyhodnoceny. Soud prvního stupně přibral žalovaného 2. a 3. do řízení ve zjevném rozporu se zákonem. Uvedl, že finanční úřad má v dané věci způsobilost být účastníkem řízení a v jeho rámci též způsobilost procesní, ale v řízení

vystupuje samostatně a nikoliv jako organizační složka státu. Otázkou pasivní legitimace se soud prvního stupně v odvoláním napadeném rozsudku zabýval (bod 16. až 26.), avšak dle jeho názoru dospěl k nesprávným a téměř zmatečným závěrům. Za situace, kdy původním žalovaným byl Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj jako samostatný procesně způsobilý subjekt a nikoli Česká republika jednající prostřednictvím některé ze svých organizačních složek, nemohlo dojít k přistoupení dalších procesně samostatných účastníků na straně žalovaných, ledaže by žalobce navrhl přistoupení dalších účastníků a soud o tom vydal usnesení. Pokud soud prvního stupně odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005, pak tento rozsudek na přezkoumávanou věc nedopadá a jeho aplikace je v dané věci zcela nemístná. Pouze pokud by byla totiž účastníkem řízení Česká republika a řešila se pouze otázka, která konkrétní organizační složka za ni ve sporu jedná, bylo by možné, aby si o tom soud učinil úsudek sám a bez dalšího s určitou organizační složkou státu přestal jednat a začal jednat s jinou organizační složkou, která byla příslušná za ni vystupovat. Tento postup však nelze použít takovým způsobem, aby jím byli de facto přibráni další procesně samostatní účastníci do řízení. O tom, že se soud prvního stupně s touto materií správně nevypořádal, svědčí i to, že neoznačuje účastníky na straně žalovaných jako organizační složky státu jednající za Českou republiku. Žalovaný 1. argumentoval tím, že řízení mělo být vedeno na straně žalované pouze s ním a žaloba měla být zamítnuta z důvodu nedostatku věcné pasivní legitimace a nikoliv až v důsledku toho, že se prvostupňový soud meritorně zabýval povahou úkonů dlužnice. Dále žalovaný argumentoval tím, že bez ohledu na způsobilost finančních úřadů být účastníkem předmětného řízení a jejich samostatnou způsobilost nemůže žádnému finančnímu úřadu svědčit hmotněprávní povinnost odpovídající nároku žalobce na vydání plnění dlužnice z jejich eventuálně neúčinných právních úkonů. Je tomu tak proto, že žádnému finančnímu úřadu úhradou daně žádný prospěch nevzniká. Veškeré výnosy plátců či poplatníků daně, jimiž plní své daňové povinnosti a jež tvoří daňové výnosy, jsou totiž činěny principiálně ve prospěch státu jakožto správce státního rozpočtu, eventuálně ve prospěch správců ostatních veřejných rozpočtů (tj. krajů a daní). Finanční úřady tedy nejsou příjemci daňových výnosů, a fakticky tedy ani nemohou vydat plnění z eventuálně neúčinného úkonu dlužnice. Žalovaný 1. dále poukázal na to, že pokud žalobce odkazoval na judikaturu Vrchního soudu v Praze, pak v těchto věcech se jednalo o skutkové odlišnosti i odlišné právní souvislosti. Aplikace těchto rozsudků Vrchního soudu v Praze tedy se nejvíce vhodná na přezkoumávanou věc. Otázka vlastnického režimu finančních prostředků deponovaných na bankovním účtu dlužnice je zásadně nesporná a dle žalovaného 1. v projednávané věci druhořadá. Argumentoval tím, že před zahájením insolvenčního řízení dlužnice nebyla v zásadě omezena v tom, jak naložit se svým majetkem a jakým způsobem bude hradit závazky vůči věřitelům, ale existovala určitá skupina závazků, k jejichž plnění byla zavázána právní úpravou, a pokud jde o prostředky sražené z hrubých mezd zaměstnanců, pak měla povinnost odvést je příslušnému správci daně, orgánu vykonávajícímu státní správu sociálního zabezpečení anebo zdravotní pojišťovně. Jakákoliv jiná dispozice, byť by měla omisivní formu, mohla mít za následek vznik trestní odpovědnosti dlužnice. Žalovaný 1. dále zdůraznil, že zatímco zaměstnanci svědčí obecná povinnost zdanit příjem ze závislé činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů, daňovou povinnost zaměstnavatele lze definovat tak, že je povinen na svůj účet a na vlastní odpovědnost zúčtovat úhrn příjmů ze závislé činnosti zaměstnance a vypočíst z něj zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (§ 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů), srazit zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti při zúčtování či výplatě mzdy zaměstnance (§ 38h odst. 7 zákona o daních z příjmů), odvést úhrn sražených záloh správci daně (§ 38h odst. 10 zákona o daních z příjmů) a provést roční zúčtování záloh a daňového zvýhodnění, nepodává-li zaměstnanec samostatné přiznání k dani z příjmů fyzických osob (§ 38ch zákona o daních

z příjmů). Lze tedy říci, že zaměstnanec má povinnost zdanit své mzdové příjmy, zatímco zaměstnavatel odpovídá za výpočet, zúčtování, sražení a odvedení daně z takovýchto příjmů svého zaměstnance. Žalobce odporoval úkonu dlužnice spočívajícímu právě v odvedení úhrnu sražených záloh a daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti správci daně ve vazbě na příjmy vyplacené za měsíc duben roku 2016, takže konkrétní povinnost již byla splněna úkonem, který žalobce odporoval, svědčila dlužnici jako zaměstnavateli. Dlužnice tedy bezesporu byla nositelem sekundární daňové povinnosti, které odpovídala příslušná pohledávka správce daně. Pokud jde o rozsudek Vrchního soudu v Olomouci z 28. 3. 2018 sen. zn. 14 VSOL 50/2018, žalovaný uzavřel, že aplikovatelnost tohoto rozsudku na posuzovanou věc je přinejmenším diskutabilní, když odporovaným úkonem zde byly odvody plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance úpadce. V předmětné věci však bylo ze strany žalované podáno dovolání, a proto nepovažuje za vhodné se k tomuto rozsudku a jeho eventuálně materiálně-právním dopadům jakkoli dále vyjadřovat. Žalovaný 1. dále uvedl, že má za to, že určitá dílčí pochybení v napadeném rozsudku nemají vliv na jeho správnost a jeho zákonnost, a proto navrhl, aby rozsudek byl potvrzen. Dále uvedl, že má za to, že i odvolání žalovaného 2. a žalovaného 3. jsou důvodná. Soud prvního stupně tudíž zjevně jednal s někým, kdo nebyl pasivně legitimován, a tuto skutečnost nijak nezohlednil. Žalovaný 1. současně uvedl, že je si vědom toho, že mu nepřísluší, aby procesně argumentoval za jiné účastníky řízení, a proto ponechává na úvaze soudu, jak bude s odvoláním žalovaného 2. a žalovaného 3. naloženo.

12. S účinností od 1. 7. 2017 byl insolvenční zákon změněn zákonem č. 64/2017 Sb. Podle čl. II. bodu 1. tohoto zákona, zákon č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.
13. S účinností od 1. 6. 2019 byl insolvenční zákon novelizován zákonem č. 31/2019 Sb. Podle čl. II. přechodného ustanovení tohoto zákona, v insolvenčních řízeních, která byla zahájena a v nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
14. Podle ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb. (zákon o úpadku a způsobech jeho řešení, dále jen „I. Z.“), které nedoznalo shora uvedenými novelami změn, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.
15. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce, a tuto námitku neshledal důvodnou.
16. K žádosti odvolacího soudu sdělila rozhodující soudkyně Krajského soudu v Ostravě JUDr. Simona Pittermannová ohledně námítky nezákonného soudce, že rozvrh práce byl přijat v souladu se zákonem o soudech a soudcích č. 6/2002 Sb. a zcela odráží zavedenou praxi Krajského soudu v Ostravě v případech velkých insolvenčních řízení. V případě, že se jedná o insolvenční návrh velké společnosti a lze předpokládat, že v insolvenčním řízení vznikne velké množství incidenčních sporů s ohledem na množství věřitelů a objem pohledávek, rozvrh práce předem stanoví, který soudce bude projednávat a rozhodovat všechny incidenční spory vzešlé

z tohoto insolvenčního řízení. V případě předsedkyně senátu všechny spory z insolvenčního řízení dlužnice Správy pohledávek OKD, a. s., ale také dlužnice Union banka, a. s. „v likvidaci“, UNIBON – spořitelní a úvěrní družstvo „v likvidaci“, VOKD, a. s. apod. Další soudci Krajského soudu v Ostravě rozhodují jiné incidenční spory vzešlé z insolvenčních řízení, jako např. oddělení 18 ICM všechny incidenční spory vzniklé v rámci insolvenčního řízení dlužnice VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a. s. V tomto případě se nejedná o přerozdělování incidenčních sporů, ale již prvotní nápad je přidělen konkrétnímu soudci na základě předem a přesně daných pravidel rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě.

17. Z rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2016 vyplývá, že dne 31. 5. 2016 byla přijata změna č. 5 tohoto rozvrhu práce pod Spr 1724/2016, kde v části 4 obchodní úsek, pod bodem 4 je uvedeno, že incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 se přidělují do oddělení 32 ICM.
18. Podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění účinném k datu přijetí této změny rozvrhu práce, rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty do soudních oddělení, se řídí rozvrhem práce.
19. Podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, v rozvrhu práce soudu se zejména a) jmenovitě určují soudci tvořící senát, samosoudci, přísedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních, b) stanoví okruh věcí, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu (§ 13), c) stanoví způsob rozdělení mezi jednotlivá soudní oddělení, d) určují soudci, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů ustanovených zákonem projednat a rozhodnout, e) určuje zastupování asistentů soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků a soudních vykonavatelů působících v jednotlivých soudních odděleních pro případ, že nemohou provést úkony ve věci z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných vážných důvodů.
20. Z odstavce 2 citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle jejich druhu, určeného předmětem řízení v jednotlivé věci, ledaže jde o věci, jejichž povaha nebo význam takové opatření nevyžadují. Způsob rozdělení věcí musí být současně stanoven tak, aby byla zajištěna specializace soudců podle zvláštních právních předpisů, aby věci, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu, připadly soudnímu oddělení působícímu na této pobočce, aby pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení bylo, pokud je to možné, stejné a aby nejpozději v den, kdy věc soudu došla, bylo bez využití rejstříků nebo jiných evidenčních pomůcek soudu nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží.
21. Je třeba uvést, že rozvrh práce u soudu není pouhou normou interní povahy, jež by spočívala ve jmenovitě určených soudcích, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních, a ve způsobu rozdělení věcí mezi jednotlivá soudní oddělení nebo v dalších opatřeních, nýbrž prostřednictvím rozvrhu práce se ve smyslu čl. 38 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 36 odst. 2 o. s. ř. stanoví příslušnost soudce. Spor nebo jinou právní věc smí projednat jen soudce určený v souladu s rozvrhem práce, jinak by šlo o porušení ústavní zásady dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle níž nesmí být nikdo odňat svému zákonnému soudci. V takovém případě by bylo rozhodnutí vydáno nezákonným soudcem, soud by byl nesprávně obsazen, což je zmatečnostní vada ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř. V tomto směru odvolací soud odkazuje na již ustálenou judikaturu, od níž nemá důvod se odchýlovat, např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 20. 4. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1302/10 a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1316/2010.

22. Z ustanovení § 42 odst. 2 zákona o soudech a soudcích vyplývá, že způsob rozdělení věcí musí být v rozvrhu práce stanoven tak, aby nejpozději v den, kdy věc soudu došla, bylo bez využití rejstříku nebo jiných evidenčních pomůcek soudu nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží. Rozvrh práce musí být sestaven tak, že věci budou do příslušného soudního oddělení rozděleny podle hledisek určitelných ke dni zahájení řízení, přičemž tato pravidla nelze po nápadu věci měnit, a to ani z důvodu nerovnoměrného pracovního vytížení jednotlivých soudních oddělení zásahem funkcionářů soudu (tj. místopředsedů soudu či předsedy soudu). Případné nerovnoměrné pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení je třeba řešit změnou rozvrhu práce do budoucna.
23. V posuzované věci je zřejmé, že již změnou rozvrhu práce č. 5 k datu 31. 5. 2016 bylo určeno, že incidenční spory vyvolané označeným insolvenčním řízením vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, tj. insolvenční řízení původní dlužnice OKD, a. s., se přidělují do oddělení 32 ICm. Změna rozvrhu práce tedy zcela dostala požadavku na to, aby již v době, kdy žaloba v příslušném sporu došla Krajskému soudu v Ostravě, bylo zřejmé, do kterého soudního oddělení náleží. Neobstojí proto odvolací námitka žalobce, že naopak nemělo být zřejmé, kterému soudnímu oddělení incidenční spor v tomto insolvenčním řízení připadne. Taková námitka, jak vyplývá ze shora uvedeného, by byla totiž zcela v rozporu se zněním zákona o soudech a soudcích v době přijetí změny rozvrhu práce č. 5 Krajského soudu v Ostravě. Ostatně sama rozhodující soudkyně JUDr. Simona Pittermannová vysvětlila, že takovýto způsob přidělování sporů vyvolaných insolvenčním řízením v případě, kdy lze s ohledem na subjekt dlužníka i s ohledem na množství věřitelů předpokládat velké množství incidenčních sporů, odpovídá zcela praxi Krajského soudu v Ostravě a nejednalo se ani v posuzované věci o mimořádné řešení v rozvrhu práce.
24. Odvolací soud proto uzavírá, že námitka nezákonnosti rozhodujícího soudce v přezkoumávané věci důvodnou není.
25. Pokud žalobce v doplnění odvolání v rámci námítky nezákonného soudce argumentoval i tím, že rozhodující soudkyně JUDr. Simona Pittermannová je ve věci podjatá, a to pro svůj vztah k advokátce JUDr. Petře Novákové, pak k této otázce se vyjádřila rozhodující soudkyně na výzvu odvolacího soudu tak, že v této přezkoumávané věci neexistují žádné subjektivní ani objektivní okolnosti takové intenzity, které by mohly vzbudit nedůvěru v její nestranné a nezávislé rozhodování. S ohledem na okolnosti konkrétního řízení se necítí být v předmětné věci podjatá jak z hlediska tzv. subjektivní, tak objektivní podjatosti. Dále uvedla, že nemá žádný vztah k účastníkům řízení, k jejich právním zástupcům, ani k předmětu sporu. Účastníky řízení ani jejich zástupce osobně nezná, zná je pouze z úřední činnosti. Nemá žádný zájem na výsledku sporu, nikdo se ji nepokusil kontaktovat a ovlivnit a nezískala poznatky o projednávané věci jiným způsobem, než postupem předpokládaným občanským soudním řádem. Pro stručnost dále odkázala na svá vyjádření k námitkám podjatosti uplatněných v řízeních vedených pod sp. zn. 32 ICm 3260/2016, 32 ICm 2312/2017 a 32 ICm 2344/2017. Uvedla, že zcela odmítá spekulace ohledně přátelského vztahu s JUDr. Petrou Novákovou v souvislosti s rozvrhem práce. Uvedla, že rozvrh práce je zcela v kompetenci předsedy příslušného soudu a ačkoliv má s JUDr. Petrou Novákovou přátelský vztah i v osobním životě, dodržují pravidla s ohledem na své profese, které vykonávají.
26. Podle ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř., soudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

27. Podle ustanovení § 14 odst. 2 o. s. ř., u soudu vyššího stupně jsou vyloučeni i soudci, kteří projednávali nebo rozhodovali věc u soudu nižšího stupně, a naopak. Totéž platí, jde-li o rozhodování o dovolání.
28. Podle ustanovení § 14 odst. 3 o. s. ř., z projednávání a rozhodnutí žaloby pro zmatečnost jsou vyloučeni také soudci, kteří žalobou napadené rozhodnutí vydali nebo věc projednávali.
29. Podle ustanovení § 14 odst. 4 o. s. ř., důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.
30. Se zřetelem na vyjádření rozhodující soudkyně i obsah spisu v přezkoumávané věci, dle něhož JUDr. Petra Nováková jako advokátka nevystupuje, neboť nezastupuje žádného z účastníků tohoto řízení, neobstojí jako důvod vyloučení rozhodující soudkyně ani námitka, že tato advokátka, jak sám žalobce uvádí, „byla“ právní zástupkyní společnosti, která je zásadní věřitelkou dlužnice. Ani z obsahu spisu se žádné okolnosti, které by mohly být důvodem pochybností o nepodjatosti soudkyně JUDr. Simony Pittermannové, nepodávají. Odvolací soud proto uzavírá, že soudkyně JUDr. Simona Pittermannová není z projednávání a rozhodování této přezkoumávané věci vyloučena.
31. Odvolací soud se dále zabýval tím, zda žalovaný 2. a žalovaný 3. byli osobami oprávněnými k podání odvolání proti napadenému rozsudku. S přihlédnutím k tomu, že nebyli účastníky tohoto řízení, neboť nebyli žalobcem za účastníky označeni, a nebylo o jejich přistoupení do řízení soudem rozhodnuto, soud prvního stupně je nesprávně přibral do řízení na straně žalované (jak je zdůvodněno níže), vyhodnotil odvolací soud, že žalovaný 2. a 3. jsou osobami neoprávněnými k podání odvolání, a proto jejich odvolání podle ustanovení § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.
32. Odvolací soud především uzavírá, že soud prvního stupně se dopustil procesního pochybení, když bez dalšího přibral žalovaného 2. a 3. do řízení jako účastníky na straně žalované. Nesprávně přitom odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, a to konkrétně na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. 30 Cdo 629/2005. V této souvislosti však soud prvního stupně zcela pominul, že v této právní věci vystupovala jako účastník řízení Česká republika – Finanční úřad. Jen v takovém případě bylo proto možno, aby soud poté, co zjistí, která z organizačních složek státu je příslušná vystupovat za stát v konkrétním sporu nebo jiné právní věci, mohl tuto organizační složku do řízení přibrat, aniž by o tom vydával rozhodnutí. V přezkoumávané věci však žalobce označil jako stranu žalovanou Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, nikoliv tedy Českou republiku. Finanční úřady jsou podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2013 orgány finanční správy České republiky a správní úřady (§ 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů) a jsou, jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů), organizačními složkami státu. Jako tyto organizační složky sice nejsou právními osobami (§ 3 odst. 2 věta první zákona č. 219/2000 Sb.), ale mají oprávnění v mezích své působnosti vystupovat v občanském soudním řízení za stát (§ 21a odst. 1 písm. b/ o. s. ř. a § 7 zákona č. 219/2000 Sb.). Kromě toho, že mohou v mezích své působnosti vystupovat v občanském soudním řízení za Českou republiku, jim navíc zákon přiznává způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve smyslu ustanovení § 19 části věty za středníkem o. s. ř., a to ve věcech správy daní. Proto ve sporech a jiných právních věcech týkajících se daňových pohledávek a jejich příslušenství projednávaných v občanském soudním řízení je legitimována Česká republika,

za niž před soudem jedná příslušná organizační složka státu, nebo v případech stanovených zákonem Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (§ 21a o. s. ř.), i příslušný finanční úřad, kterému je pro tento účel přiznána způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 26. 5. 2015 sp. zn. 21 Cdo 5271/2014). Žalobce tedy na základě výše uvedeného mohl podat žalobu buď proti České republice, za niž by před soudem byla oprávněna vystupovat příslušná organizační složka státu podle ustanovení § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř., stejně tak mohl žalobu podat proti příslušnému finančnímu úřadu, který má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní. K odvolací námitce považuje odvolací soud za nutné ještě uvést, že neobstojí argumentace, že v této právní věci by bylo za Českou republiku oprávněno jednat pouze Generální finanční ředitelství, nikoliv finanční úřady s tím, že tyto jsou pouze vnitřními organizačními jednotkami Generálního finančního ředitelství. Z ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. vyplývá, že organizačními složkami státu jsou ministerstva a jiné správní úřady a dle § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. jsou finanční úřady správními úřady a organizačními složkami státu.

33. Na základě odvolání žalobce odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení předcházející jeho vydání (§ 206, § 212, § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o. s. ř.), když v odvolání byly uplatněny odvolací důvody podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. b) a g) o. s. ř., a dospěl k následujícím závěrům.
34. Z obsahu spisu v přezkoumávané věci vyplývá průběh řízení i stanoviska jednotlivých účastníků a úkony soudu prvního stupně, tak jak jsou uvedeny v důvodech napadeného rozsudku, a proto odvolací soud na ně pro stručnost v celém rozsahu odkazuje.
35. Podle ustanovení § 111 I. Z., *nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (odstavec 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení brožící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odstavec 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odstavec 3).*
36. Podle ustanovení § 235 odst. 2 I. Z., *neúčinnost dlužnických právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužnickým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak.*
37. Podle ustanovení § 237 odst. 1 I. Z., *povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.*
38. Podle ustanovení § 239 odst. 1 věty první I. Z., *odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozicními oprávněními, a to odpůrčí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty.*
39. Podle ustanovení § 239 odst. 3 I. Z., *insolvenční správce může podat odpůrčí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůrčí nárok zanikne.*

40. Podle ustanovení § 239 odst. 4 I. Z., *dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžité plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůřčí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkova právního úkonu i toto peněžité plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná.*
41. Odvolací soud především pro stručnost odkazuje na správná a úplná skutková zjištění soudu prvního stupně učiněná jednak z nesporných skutkových tvrzení stran sporu a jednak z důkazů provedených jednotlivými listinami. Dále odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že žaloba byla podána aktivně věcně legitimovaným insolvenčním správcem (§ 239 odst. 1 I. Z.) vůči pasivně legitimované žalované, a to ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužnice (9. 5. 2016 – 9. 5. 2017), tedy včas a odpůřčí nárok tak nezanikl. Z řízení se také nepodává důvod, který by zakládal neplatnost posuzovaných právních úkonů (jednání).
42. Podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) I. Z., *pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávce za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty.*
43. Z ustanovení § 38c odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, vyplývá, že *plátcem daně se rozumí poplatník se sídlem nebo bydlištěm na území České republiky, s výjimkou fondu penzijní společnosti, který je plátcem příjmů ze závislé činnosti.*
44. Podle ustanovení § 38h odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, *plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“) ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn příjmů ze závislé činnosti zúčtovaný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbou daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně a) sníženy o částky, které jsou od daně osvobozeny, a b) zvýšeny o povinné pojistné.*
45. Podle ustanovení § 38h odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, *plátce daně je povinen srazit zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen „mzda“) poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce zúčtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, je povinen srazit zálohu při zúčtování mzdy. Mzdy plynoucí do konce ledna za uplynulé zdaňovací období se zahrnují do základu pro výpočet zálohy v tomto období.*
46. Výkladem ustanovení § 38h odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2008 sp. zn. 1 Afs 81/2008. V právní větě k tomuto rozsudku uzavřel, že plátce daně je povinen srazit zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků již na základě příjmu zaúčtovaného za příslušné období bez ohledu na to, zda tento příjem byl poplatníkovi vyplacen.
47. Předmětem odpůřčí žaloby byly zálohy placené dlužnicí na daň z příjmů ze závislé činnosti za měsíc duben 2016. Při jednání před soudem prvního stupně 25. 9. 2017 potvrdil žalovaný 1., že platby, které byly specifikovány v žalobním petitu, byly poukázány ve prospěch žalovaného 1. s výjimkou bodů I. a II., které byly poukázány ve prospěch Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, a platby pod body X. a XI. petitu ve prospěch Specializovaného finančního úřadu. Při jednání před soudem prvního stupně 19. 10. 2017 bylo k důkazu mimo jiné čteno vyjádření dlužnice k zúčtování mezd za měsíc duben 2016 ze dne 2. 10. 2017, z něhož vyplývá, že k zaúčtování těchto mezd došlo 6. 5. 2016. Tato skutková zjištění uvedl soud prvního stupně

v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 8. a z těchto skutkových zjištění také dále vycházel při hodnocení skutkového závěru pod bodem 11. napadeného rozsudku.

48. Odvolací soud při jednání zopakoval důkaz (provedený soudem prvního stupně při jednání dne 19. 10. 2017, z něhož však v důvodech napadeného rozsudku soud prvního stupně nevycházel) vyjádřením společnosti BDO Audit s. r. o. ze dne 6. 10. 2017 k zúčtování mezd za měsíc duben 2016. Z tohoto vyjádření vyplývá, že společnost potvrzuje, že k zaúčtování mzdových nároků zaměstnanců za měsíc duben 2016 došlo dne 6. 5. 2016.
49. Po tomto zopakování dokazování odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně správně uzavřel, že k zúčtování zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti za duben 2016 došlo 6. 5. 2016. Jak vyplývá z důvodů shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2008 sp. zn. 1 Afs 81/2008, povinnost dovést zálohu vzniká buď vyplacením příslušného příjmu, nebo jeho zaúčtováním, nastane-li kterákoliv z těchto možností (§ 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů). Odvolací soud proto souhlasně se soudem prvního stupně uzavírá, že povinnost odvést zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti za duben 2016 vznikla dlužníci 6. 5. 2016, tedy před rozhodnutím o úpadku dlužnice, které bylo vydáno 9. 5. 2016. Proto pohledávky z titulu této zálohy na daň nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou dle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) I. Z., když vznikly před rozhodnutím o úpadku dlužnice.
50. Odvolací soud se však neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku, že totiž platba těchto záloh nebyla učiněna na vrub majetkové podstaty dlužnice. Soud prvního stupně nesprávně dovozoval, že tato záloha byla hrazena z finančních prostředků zaměstnanců. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s názorem žalobce, neboť povinnost dlužnice jako zaměstnavatele je stanovena podle § 38c odst. 1 zákona o daních z příjmů, dle něhož povinnost platit daň má poplatník, který je plátcem příjmu ze závislé činnosti. Povinnost platit daň ze závislé činnosti tedy není uložena zaměstnanci, ale tomu, kdo mu příjem ze závislé činnosti vyplácí, tedy zaměstnavateli. Přitom je zřejmé, jak argumentuje i žalobce, že předmětné platby byly poskytnuty z účtů, na nichž byly prostředky, k nimž měla dispoziční oprávnění dlužnice. Dlužnice tedy plnila tuto zálohu na daň z účtů, jež pro ni vedl bankovní ústav. Plnila tedy ze svých finančních prostředků, které by byly jinak součástí majetkové podstaty dlužnice.
51. Dlužnice tedy platila zálohu na daň z příjmů poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (3. 5. 2016), a tedy za trvání omezení, které na ni dopadá podle ustanovení § 111 odst. 1 I. Z. Je nutno zdůraznit, že k možnosti odporovatelnosti plnění peněžitého závazku se vyjádřil Nejvyšší soud, když v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 sp. zn. 29 Cdo 677/2011, uveřejněném pod č. 60/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a v rozsudku ze dne 31. 3. 2014 sp. zn. 29 ICdo 6/2012, uveřejněném pod č. 65/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (rozhodnutí jsou k dispozici na internetových stránkách Nejvyššího soudu). V těchto rozhodnutích vyložil Nejvyšší soud, že projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem ve smyslu tehdy platného § 34 obč. zák., jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek), a lze mu tak odporovat. Pro věcné posouzení úkonů, které byly odpůřci žalobou žalobce napadeny, je splněna i další podmínka spočívající v následném zjištění úpadku dlužnice dne 9. 5. 2016 (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016 sp. zn. 29 NSČR 67/2014).
52. Odvolací soud se dále zabýval otázkou, zda na toto jednání se nevztahuje některá z výjimek dle ustanovení § 111 odst. 2 I. Z. Z důvodové zprávy k tomuto zákonnému ustanovení – zákon č. 294/2013 Sb., jímž byl tento odstavec do insolvenčního zákona doplněn, bylo smyslem této úpravy ozřejmit, že i po zahájení insolvenčního řízení je dlužník oprávněn uspokojovat

v termínech splatnosti (ne dříve) pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jím na roveň postavené. Jak je již zdůvodněno výše, platby záloh na daň z příjmů ze závislé činnosti jsou však pohledávkami za majetkovou podstatou dle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) I. Z., jen pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku dlužníka. Jak je zdůvodněno výše, odporované platby však nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, takže tato výjimka na přezkoumávanou věc nedopadá.

53. Dále je nutno vyhodnotit, zda platby zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti jsou úkonem, který je podřaditelný pod provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření (§ 111 odst. 2 I. Z.). Judikatura v tomto směru dovodila, že dlužník i po zahájení insolvenčního řízení je oprávněn nadále provozovat podnik a zajišťovat jeho chod a za tím účelem plnit peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení. Zajištění provozu podniku není totiž možné bez vytvoření nezbytných podmínek, tedy bez možnosti úhrady materiálu, energií a služeb s provozem spojených (viz např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014 sp. zn. 102 VSPH 418/2013). Pojem provozování podniku zmiňuje insolvenční zákon např. v ustanovení § 3 odst. 1 věta druhá I. Z. tak, že při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat. Shodně jako v § 111 odst. 2 věty první I. Z. uvažuje insolvenční zákon vždy jen s pokračováním provozu podniku a z toho plynoucích výhod pro věřitele dlužníka. Tak je tomu např. v případě pravidelných dodávek plnění nutných k zachování chodu podniku, bez nichž by jeho provozování bylo ohroženo nebo zmařeno (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze 14. 9. 2015 sp. zn. 104 VSPH 498/2015). S ohledem na tyto závěry a při nutnosti vykládat výjimky z pravidel restriktivním způsobem (jak je zdůvodněno dále v tomto rozsudku) je nutno dovodit, že platby záloh na daň z příjmů ze závislé činnosti nejsou úkonem nutným k zachování chodu závodu, bez jehož plnění by bylo provozování závodu zmařeno. Proto ani tato výjimka na odporované úkony nedopadá.
54. Další výjimka uvedená v ustanovení § 111 odst. 2 I. Z. se vztahuje na úkony nutné ke splnění povinností stanovených zvláštními předpisy. Insolvenční zákon v poznámce odkazuje např. na § 6 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. Je nutno zdůraznit, že to, co je uvedeno v poznámce pod čarou, nemá závaznou povahu a nejde o pravidlo chování subjektů uvedených „nahore nad čarou“ ve vlastním textu právního předpisu. Poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní přesněji závaznou součástí pravidla chování (viz rozhodnutí Ústavního soudu z 2. 2. 2000 sp. zn. I. ÚS 22/99 či ze dne 30. 11. 1999 sp. zn. II. ÚS 485/98). V nich Ústavní soud vyložil, že text poznámky pod čarou nemůže odůvodnit rozšiřující výklad v případě zcela jednoznačně formulovaných pojmů. Jak uzavřel Vrchní soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 102 VSPH 853/2016 a 104 VSPH 791/2016 k této výjimce, „jakkoli insolvenční zákon neobsahuje ani příkladný výčet předpisů, jež jsou v této souvislosti považovány za zvláštní právní předpisy, z odkazu na § 6 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, je zřejmé, že se jedná o předpisy stanovující povinnosti vázící se ke specifickému charakteru činnosti konkrétního dlužníka, nikoliv o předpisy stanovující povinnosti, jež pravidelně dopadají na všechny podnikatele.“ Vrchní soud v Praze dále zdůraznil, že výjimky uvedené v ustanovení § 111 odst. 2 a 3 I. Z. je třeba vykládat restriktivně a nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se projevilo výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky.

55. Odvolací soud zdůrazňuje, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí z 31. 10. 2017 sp. zn. 29 ICdo 98/2015 shledal jako přílehavou argumentaci obsaženou v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona č. 294/2013 Sb., dle které „připouští-li úpadkové právo prioritní postavení některých pohledávek, je nevyhnutelné, aby byl jejich výčet taxativní a aby právní úprava neumožňovala rozšiřování tohoto výčtu jinými zákony. Opačný postup by odporoval zásadě transparentnosti a předvídatelnosti úpadkového práva a způsoboval by značnou nestabilitu tržního prostředí (na úkor ekonomické stability a růstu). Všeobecně se proto doporučuje tuto otázku jasně vymezit a ujistit tak věřitele o jejich právech v čase vstupu do závazkových vztahů s dlužníkem.“ Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 4. 2005 sp. zn. I. ÚS 544/2002, zveřejněném pod č. 76/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, uvedl, že pokud by mělo být přijato výhodnější postavení finančních úřadů jako správců daně v uspokojování jejich pohledávek (reprezentujících určitý veřejný zájem), takové zvýhodnění by musel zákonodárce formulovat explicitně, ústavně konformně a mělo by být i obhajitelné. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí z 31. 10. 2016 sp. zn. 29 Cdo 3815/2014 zaujal názor, že právě selektivnímu uspokojování jednoho věřitele v neprospěch ostatních věřitelů má institut neúčinnosti zvýhodňujících právních úkonů zabránit. Zásada par conditio creditorum (pari passu) neboli poměrné uspokojování nároků věřitelů (nezajištěných věřitelů) je jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení, jež je modifikována zvláštními nároky některých věřitelů (srov. zejména § 296 a § 298 I. Z.). Odvolací soud proto se zřetelem na shora uvedené má za to, že odporované úkony nelze podřadit ani pod tuto výjimku stanovenou v § 111 odst. 2 I. Z.
56. Další výjimky dle § 111 odst. 2 I. Z., tj. právní úkony nutné k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti, ke splnění procesních sankcí, dle názoru odvolacího soudu již z povahy věci nemohou na posuzované plnění dlužnice dopadat.
57. S ohledem na tento závěr je nutno uzavřít, že jednotlivá peněžitá plnění dlužnice jsou z důvodu porušení zákazu dle ustanovení § 111 odst. 1 I. Z. ve smyslu ustanovení § 111 odst. 3 I. Z. vůči věřitelům dlužnice neúčinná. Tento závěr je však možno přijmout jen ve vztahu k plněním, která dlužnice poskytla vůči žalovanému 1., kterého jako účastníka řízení, a tedy žalovaného, označil žalobce ve své žalobě (když žalovaní 2. a 3. byli učiněni účastníky řízení na straně žalované ze strany soudu prvního stupně procesně nepřipustným postupem – viz shora body 31. a 32. Proto odvolací soud ve vztahu k výroky III. až IX. a XII. až XVIII. postupoval podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (§ 7 I. Z.) a rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že tyto úkony spočívající v poskytnutí peněžitého plnění žalovanému 1. jsou vůči věřitelům dlužnice neúčinné, a zavázal žalovaného 1., aby zaplatil do majetkové podstaty dlužnice částky, které těmito neúčinnými úkony z majetkové podstaty dlužnice ušly.
58. Argumentace žalovaného, že i kdyby se jednalo o neúčinné právní úkony, není subjektem, který by byl povinen vydat plnění z těchto úkonů do majetkové podstaty dlužnice, nemůže obstát. Dle ustanovení § 237 odst. 1 I. Z., povinnost vydat plnění z neúčinných úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch. Přitom v řízení bylo prokázáno, že předmětné odporované platby byly učiněny ve prospěch účtu žalovaného 1. jako správce daně, a proto je nepochybné, že je to právě on, kdo je povinen plnění z těchto neúčinných úkonů vrátit do majetkové podstaty dlužnice.
59. Pokud jde o odporované úkony, tak jak jsou uvedeny pod výroky I. až IV. doplňujícího rozsudku, pak v tomto rozsahu odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil podle ustanovení § 219 o. s. ř. (§ 7 I. Z.). Tyto odporované úkony totiž dlužnice neučinila vůči žalovanému 1., neboť, jak bylo prokázáno, byly učiněny ve prospěch jiného správce daně (§ 10 odst. 3 daňového řádu).

60. Ve výrocích I., II., X. a XI. je odvoláním napadený rozsudek postižen neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. Těmito výroky totiž rozhodl soud prvního stupně o žalovaných, kteří nebyli účastníky řízení a které, jak je zdůvodněno výše přibral soud prvního stupně do řízení neprocesním způsobem. Proto odvolací soud postupoval podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) a tyto výroky napadeného rozsudku soudu prvního stupně zrušil a podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. v tomto rozsahu řízení zastavil.
61. Protože odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval nejen o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 o. s. ř.), ale i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení v obou stupních dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. (§ 224 odst. 1 o.s.ř.). Podle poměru úspěchu ve věci (42.306.629 Kč) a neúspěchu (4.024.440 Kč) je to žalobce, který má právo na náhradu nákladů řízení v obou stupních co do 82,6 %.
62. V řízení před soudem prvního stupně vznikly žalobci náklady za zastoupení advokátem, a to za 7 úkonů právní služby dle § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění – dále jen „AT“ – příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, účast u jednání před soudem prvního stupně ve dnech 25. 9. 2017, 19. 10. 2017 a 22. 3. 2018 a podání soudu ze dne 10. 8. 2017 a 4. 10. 2017. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží advokátu odměna dle § 9 odst. 4 písm. c) AT ve výši 3 100 Kč a k tomu sedmkrát paušální náhrada nákladů 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. celkem 23 800 Kč. Dále náleží advokátu žalobce náhrada cestovního za cestu advokáta z jeho sídla v Brně k soudu prvního stupně v Ostravě, tj. za 344 Kč k jednomu jednání a zpět, a to v roce 2017 základní náhrada za 1 km jízdy 3,90 Kč dle § 1 písm. b) vyhlášky 440/2016 Sb. a náhradě za motorovou naftu při spotřebě dle technického průkazu 7,4 litry na 100 km – 28,60 Kč za jeden litr, celkem na cestovním z Brna do Ostravy a zpět 2 069,60 Kč krát 2 (ve dnech 10. 8. 2017 a 4. 10. 2017), tj. 4 139,20 Kč. Za tutéž cestu 22. 3. 2018 základní náhrada za 1 km jízdy 4 Kč dle § 1 písm. b) vyhlášky 463/2017 Sb. a náhradě za motorovou naftu při spotřebě dle technického průkazu 7,4 litry na 100 km – 29,80 Kč za jeden litr, celkem na cestovním z Brna do Ostravy a zpět 2 134,60 Kč. Náhrada za ztrátu času cestou ze sídla kanceláře k jednání před soudem prvního stupně činí za 24 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 AT) 2 400 Kč. K celkové náhradě ve výši 32 474 Kč náleží DPH 21%, jejímž plátcem je advokát žalobce, tj. 6 819 Kč. Celkem náklady žalobce za řízení před soudem prvního stupně činí 39 293 Kč. Z toho náleží žalobci dle úspěchu ve věci 82,6 %, tj. 32 456 Kč.
63. V řízení před odvolacím soudem vznikly žalobci náklady za zastoupení advokátem, a to za 3 úkony právní služby dle § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění – dále jen „AT“ – odvolání proti původnímu rozsudku, odvolání proti doplňujícímu rozsudku a účast u jednání před odvolacím soudem dne 19. 6. 2019 (doplnění odvolání nehodnotí odvolací soud jako další samostatný úkon právní služby). Za každý z těchto úkonů právní služby náleží advokátu odměna dle § 9 odst. 4 písm. c) AT ve výši 3 100 Kč a k tomu sedmkrát paušální náhrada nákladů 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. celkem 10 200 Kč. Dále náleží advokátu žalobce náhrada cestovního za cestu advokáta z jeho sídla v Brně k odvolacímu soudu v Olomouci a zpět celkem 160 km při základní náhradě za 1 km jízdy 4,10 Kč dle § 1 písm. b) vyhlášky 333/2018 Sb. a náhradě za motorovou naftu při spotřebě dle technického průkazu 7,4 litry na 100 km – 33,60 Kč za jeden litr, celkem na cestovním z Brna do Olomouce a zpět 1 054 Kč. Náhrada za ztrátu času cestou ze sídla kanceláře k jednání před odvolacím soudem činí za 4 půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 3 AT) 400 Kč. K celkové náhradě ve výši 11 654 Kč náleží DPH 21%, jejímž plátcem je advokát žalobce, tj. 2 447 Kč. Celkem náklady žalobce za odvolací řízení činí 14 101 Kč. Z toho náleží žalobci dle úspěchu ve věci 82,6 %, tj. 11 647 Kč.

64. Tuto náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a náhradu nákladů odvolacího řízení je povinen žalovaný 1. zaplatit dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. advokátu žalobce ve lhůtě uvedené v ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.
65. Žalovaní 2. a 3. nebyli, jak je zdůvodněno výše, účastníky tohoto řízení, práva na náhradu nákladů řízení v obou stupních se výslovně vzdali. Proto odvolací soud rozhodl, že mezi nimi a žalobcem nemá nikdo právo na náhradu nákladů řízení v obou stupních.

Poučení:

Proti výrokům I., II. a III. tohoto rozsudku **je** přípustné podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výroku IV. tohoto rozsudku a samostatně proti výrokům V. a VI. o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Olomouc 20. června 2019

JUDr. Ivana Waltrová v. r.
předsedkyně senátu